

Radó Dezső 1922-ben született. Egész gyermekkorát menhelyeken töltötte, ahol gazdáknak adták ki különböző helyekre. Bevonulásáig öt évet Szombathelyen töltött, ahol „kiolvasta a szombathelyi közkönyvtárat”. Már 1945 előtt kapcsolatba került a munkásmozgalommal. A felszabadulás után Budapestre került, ahol pártszervező, majd politikai iskolai előadó volt. Közben elvégezte a Közgazdaságtudományi Egyetemet, majd a Kertészeti Egyetemet is. 1970-ben doktori címet is szerzett „A kerttervezés, -építés és -használat kölcsönhatásai” című értekezésével.

1958-ban a Fővárosi Út és Közműépítő Vállalat (FUKÉV) főkönyvelőjének nevezték ki. 1962-1984-ig a Fővárosi Kertészeti Vállalat igazgatója volt. Ezen idő alatt a fővárosi parkok területe két és félszeresére, a játszóterek és játszóhelyek száma hatszorosára növekedett. Szakmai koncepciójának megfelelően növekedett a parkok és fásított terek használati értéke, ami e fontos zöldfelületeket valóságos társadalmi mozgástérre alakította. E minőségi változás úgy vált lehetségessé, hogy a vállalatnál a kitűnő szakemberek sorát gyűjtötte össze, akik nem csupán a Fővárosra, hanem sok vidéki településünk arculatára is jótékony befolyást gyakoroltak. Egy bő évtizedet oktatott az egyetemen is, vezetéselméletet és városgazdaságtant. Tagja volt a Kertészeti Egyetem Termesztői Kari Tanácsának. 1988-ban címzetes

egyetemi docens címet kapott oktatói és kutató munkája elismeréseképpen.

Egész pályafutása során lelkes környezetvédő, elkötelezett és aktív védelmezője volt a városi fának, illetve zöldfelületeknek. Publikációinak nagy részében, valamint számos – rádióban és televízióban való – szereplése során is ezekkel a kérdésekkel foglalkozott. Aktív korában – de nyugdíjba vonulása után is – jelentős társadalmi munkát végzett. Alelnöke volt a Budapesti Városszépítő Egyesületnek, megalakulása óta vezetőségi tagja volt a Magyar Urbanisztikai Társaságnak.

Mindkét szervezetben a zöldfelületek fejlesztéséért és védelméért tevékenykedett szóban és írásban egyaránt. Nyilvános fellépései, cikkei, rádió és televízió nyilatkozatai jelentős módon formálták a szakmai és a laikus közvélemény szemléletét a zöldfelületek fejlesztése és védelme irányába. 1969-ben kezdeményezője volt a Kertészeti Egyesülés megalakításának, és megszervezte az Interflóra nemzetközi virágküldő szervezet hazai tagozatát. 1984-ben történt nyugdíjba menetele után környezetvédelmi szakértőként a Budapesti Városvédő Egyesületben, és 1988-ban történt megalakulása óta a Levegő Munkacsoportnál tevékenykedett, ahol a Szakértői Testület elnökévé választották. Kutatási témája harminc éven keresztül a zöldfelületek környezeti és közgazdasági értékelése

volt. Közgazdasági és kertészeti diplomáira támaszkodva kidolgozta a fák értékelésének módszerét. E világviszonylatban is újdonságnak számító módszert azóta is alkalmazzák faértékeléseknél, továbbá ez képezi alapját a biztosítási kártérítési ügyeknek, valamint a bírósági gyakorlatnak is. Kutató munkáját folytatva kidolgozta a városi zöldfelületek ökológiai és társadalmi értékét is.

Külföldi és hazai fórumokon tartott előadásaiban a növényzetnek a településeken játszott – rendszer-szemlélettel vázolt – szerepével foglalkozott. Több mint száz tudományos és ismeretterjesztő cikket írt hazai és külföldi lapokban. Hét könyve jelent meg, amelyek szintén a növényekkel és parkokkal foglalkoznak. Kitüntetései közül megemlítendők a Reitter Ferenc-díj és a Hild János-érem. ©

